

להראות כתחנת משטרה. אולם אסור לזלזל בכוח החוק. השוטר מצליח, בכל זאת, להרימו, לסחוב אותו לתחנה. גם שם ישכב במקום קריר, האשמה — אהבת הטיפה המרה, שהעבירותו על דרכי התנהגות המקובלת בפומבי. "זוהי באר-שבע, עיר הגבול הפרועה," אומרים האנשים.

איש החוק והחוב הכבוק. באר-שבע הם מאד. אורח זה השתטח על המדרכה, כדי להיות קרוב לחיק האדמה הקרירה. אולם השוטר אינו מאמין, שזוהי הסיבה האמיתית; הוא מכיר את האיש והרגליו. "בוא אתי למשטרה!" האיש אינו חפץ — אינו רוצה, כנראה,

במד'נה

השופטת וינוגרדוב, ישיבה הנאשמת דוממת על מקומה. עיניה היו נעוצות בבעלה שישב שקוע במחשבות על ספסל מולה. היא מרבה לקרוא ספרים — מספרים השוטרים מתחנת משטרת הדר הכרמל, "ענה היא מעיינת ימים שלמים במילון ולומדת עברית."

הלקוחות אינם רוצים

הבית מספר 9, ברחוב ביאליק בתל אביב, מעסיק עתה, בעת ובעונה אחת, שני בתי משפט. בבית הזה נמצא, לדברי המשטרה, בית בושתי. בעל הבית, שאינו רוצה שלרכשו יצא שם רע (והוא רואה שוטרים מקיפים את ביתו לעתים קרובות) הוא תובע אחד. המשטרה היא תובעת השנייה. המשטרה תובעת את בעלת הדירה לפי סעיף האשמה הפלילית על החזקת בית בושתי. הוא, בעל הבית, הגיש תביעה אורחית על פניו הדירה, כי אינו רוצה, כאמור, שבביתו יהיה בית בושתי. התביעה האורחית מתקיימת בבית משפט השלום ביהודה הלוי 32, ואילו האחרת, הפלילית, (של המשטרה) בבית משפט השלום, המטפל בענינים פליליים, ברחוב יהודה הלוי, מספר 7.

לכאורה הכל פשוט וברור. אולם שני המשפטים גם יחד נתקלים בקשיים מסוימים. השופט, שעליו לטפל בענין הפינני, מבקש אף הוא הנכחות לפרטי האשמה, היינו, כי בבית הזה נמצא בית בושתי. והוא הדין בפרשה הפלילית נגד בעלת הדירה. אך הצרה של התובעים בשני המקרים היא: הלקוחות אינם רוצים להופיע כעדים. והלקוחות הם המפתח, שהרי הם עדי ראיה. המשטרה יודעת, לדבריה, על המצאו של מקום בלתי חוקי זה לא מתמול שלשום, אך החוק כבר בתי בושתי הוא כל כך מסובך, וההוכחות חייבות להיות כל כך חותכות, עד כי הפרשה הזאת, נגד בעלת הדירה ברחוב ביאליק, נמשכת ונמשכת.

אולם יום אחד, בשבוע שעבר, נמצא בכל זאת עד ראה אחד, שבא להעיד. בבית השפן מתגורר לו צעיר שמחלוננו, בקומה שלישית, יש פרספקטיבה טובה למדי למשקיף. ערב אחד ישב לו הצעיר, הביט וראה את המת-רחש בדירה. אשר ראה סיפר. והמשפט נמשך.

לבסוף בא החמין

לאחר שהשופט קסן מצא את הנאשם חייב בדין, קם התובע, ד"ר בנימין טומקביץ, תקיף-הקול, ודרש חומרת הדין. "האיש הזה," אמר ד"ר טומקביץ, בהצביעו על אדם כבן 50, שישב באולם. "איבד את האבר היקר, אולי, מכל האברים — עין. כבוד השופט, היודע כבודו מה פירוש הדבר לאבד עין?" אך שמעה זאת אשה, שנמצאה באולם, והנה החלה גם היא בוכה. היתה זו אשת המתלונן שלמה לנגי. פסק הדין: שנה מאסר לנאשם דוד צין, שגרם לאיבוד העין של לנגי.

הנאשם והמתלונן היו שכנים בדירה אחת. זה היה לפני כשנה. השנים היו רבים בדבר יום אחד, סיפר בתחילת המשפט התובע, בשבת בבוקר, עמדו הנאשם, אשתו והמתלונן לונן במטבח המשותף. לפתע הרגיש הנאשם, כי הקערה נתמלאת מים. אמר לאשתו: "וואי מה עשה שוב?". כך התחיל הענין, הגיע, לבסוף, לירי תגרת ידים. ואז פגע הנאשם בעינו של לנגי. לא זו בלבד שגרם לעוררנו, עוד שפך עליו את כל החמין.

בית חרוצות, שזה חודשים רבים לא ראו בעיניהן העגולות מתמהוין את הצלחות העגולות. אך העינים התמהוין עייפו עד מהרה מעמידה לחוצה בתור, ורבות זכו בטיפול רפואי במגן דוד, במקום צלחות חדשות להג.

משפט

רצח מתוך רחמנות

באת הנאשמים המסורג של בית משפט השלום בחיפה ישיבה צעירה יפת תואר, כחולת עינים וזהובת שיער. השמלה שלבשה עשויה היתה משי צבעוני קיצי, בהיר, עליו. האשמה נגדה היתה תמורה ביותר; מעשה רצח, ככוונה תחילה, לפי סעיף 214.

הצעירה היא גרמניה קתולית, שהתגירה לפני 4 שנים, ועלתה לישראל יחד עם בעלה היהודי. הם קבלו שיכון ליד עכו. הבעל הרוויח את לחמו בכבוד והאשה צופיה הליכות ביתה.

לימים נולד לזוג בן — הם קראוהו: דוד. אולם הילד ראה, זמן קצר לאחר-היולדו,

תור לצלחות בירושלים

נגרבים — רכבת

סימני פיגור והפקטיביות. הוא לא יכל לשבת, ללכת, ואף השכיבה גרמה לו יסורים. אברי העיכול של התינוק לא פעלו כסדרם. בגיל 3 שקל רק 6 ק"ג. ההורים סובבו על פתחי רופאים ומסודות רפואיים, לחפש מרפא למחלת ילדם.

לפי כתב האשמה נראה, כי היאוש תקף את האם; היא נאשמת בזה, שהרעילה את ילדה באמצעות כדורי שינה פרודומול ולאחר מכן ניסתה להרעיל את עצמה; אולם לאחר טיפול מהיר, הצליחו להצילה. אפשר כי במשפט זה תתעורר בעית ההריגה מתוך רחמים על כל הכרוך בה.

* "הריגה מתוך רחמנות" — עקרון הטוען, כי מותר להרוג ילדים זפקטיביים או חולים במחלה אנושה, כדי לשחררם מיסורים. הדבר עורר לפני שנה ויכוח עולמי (העולם הזה, 655).

הכל — "הוקפא". הפעם הועבר החומר למקרים של המפקח על המזון; משם חייבים המצרכים לעשות את דרכם לצנורות האספקה לקהל.

גם החיפוש השני העלה תוצאות. אך בבוא המשטרה, ערב פסח, לערוך חיפוש בלמעלה מ-10000 מכוניות וכלי רכב אחרים (החיפוש הגדול ביותר), לא מצאה בכל ארבע שעות הפעולה ביצה מוברחת, אף קילו בשר. אמר הקצין האחראי לפעולה: "הנה בלמנו את הברכה, אף דבר אחד לא הוברח היום".

אספקה

תור ח'

משלוח גרבי ניילון, שהיה מיועד לחו"ל אך נשאר בארץ, סיפק כמה תכולות: הוא היה נושא למודעות ענק ממשלתיות, שהר דינו על מכירתו בחנויות; הוא היה הלום שקוף לעשרות נשים, שחשו לעמוד בתור חי (קונים ועומדים מחדש). החלום השקוף נעלם במהירות, כמו "רכבת", אלפי העומד דות בתור חזרו עיפות ומיוענות לביתו, ישבו לתקן את הגרביים הישנות, כשבלבין

פורסם באחד העתונים, כי ניתנה הוראה מהאוצר למשטרה לעשות כן... ואז באה הודעה רשמית המדברת על 70 אלף לירות בלבד. רבע המיליון נשכח.

בולשביצ'יה. למחרת הופיעו בעתוני בוקר כתבות על הפעולה, ואחדות מהן ציינו את שני הסכומים גם יחד. — הסבירו — הוא ומניין בא ההפרש? — כנראה בחישוב. בעוד ש-70 אלף הוא סכום רשמי, הרי לפי המחירים הקיימים כיום בשוק, מגיע הסך לרבע מיליון.

אחר הצהרים חזר מעריב על הודעתו מאת מול: רבע מיליון לירות! לא זו בלבד, העתון גם הסביר את הסיבה: הכל נבהלו בגלל הסכום; ומשבאו סופרי חוץ לשאול לפשר הבולשביצ'יה, נקטו הדוברים הרשמיים, משום מה, במסווה של 70 אלף. האמת היא, כי הזהב שהוקפא בפעולה שוויו רבע מיליון לירות.

בעצם אין הסכום משנה ולא כלום. כמה שעות לאחר זאת, הוקפאו עוד כשלישים אלף לירות, והפעם בתוך הכספות (סייפים) של הבנקאים, שהם בדרך כלל מקומות פרטיים, שאין לפתחם ואין להציץ לתוכם. המשטרה לא נרתעה. היא גמרה אומר לשים קץ לסחר הבלתי לגלי בזהב. כיצד עושים זאת? פשוט מאד. רושמים את הזהב הנמצא בידי אנשים, באופן שהשלטון יוכל בכל עת שרצה לערוך בדיקה, אם, למשל, נמצאו אצל פלוני כיום 100 חתיכות, תוכל המשטרה לבדוק את הכמות כעבור חודשים, ובמקרה שיחסרו מה-100, תציג לו שאלה: "והיכן היתר, מר פלוני?". והיה אם יתגלו אצלו למעלה ממאה כעבור חודש-חודשיים, ישאלו אותו: "מר פלוני, מנין לך החתיכות הללו, שלמעלה ממאה (שהיו לך אז)?"

כלי רצח, סכינים זהב

של המטבח הוא פסיכולוגי בלבד. מכה זו לסוחר הזהב עלולה להשתיק את התנועה עד כדי מינימום. השאלה היא רק באיזו מדה רשאי שלטון להקפיא את רכושו של הפרט? אולם האמת היא, שהמשטרה חיפשה אצל אנשים, הידועים לה לא מתמול שלשום, הרשימות שהורכבו הכילו שמות, שלדעת המשטרה היה מקום לצרפם לרשימת החשודים. אמנם הנהב נתגלה תחילה אצל 13 מבין 4 הסוחרים שאצלו חיפשו, אך בכל זאת נתגלה. מאכן גם האסמכתה לחיפושם הללו. לפי החוק רשאית המשטרה לערוך חיפוש אצל אדם רק אם יש בידה פקודת שופט. אולם במקרים, בהם האדם חשוד, ומתנהלת נגדו חקירה, יכולה המשטרה לערוך חיפוש אצלו בכל עת. החיפוש אחר זהב הוא כמו החיפוש אחר כלי רצח. סכין או אקדח, או כל חוליה אחרת, העולה לפענח פרשה פלילית. הנהב "צורף" אחר כך לתיק כמוצג, עד גמר החקירה, וזה מסביר את המונח החדש "הקפאה" (במקום חרמה, שאין למשטר סמכות לעשותה; רק בית משפט יכול להחיים).

תשוקות האדם

ערב פסח, בשעה ארבע בבוקר, ערכה משטרת תל אביב סריקה אחרי מבריחי מזון מספר שלוש, לקראת החגים. במובן זה גילתה המשטרה ידיעה מובהקת של קיבת האדם ותשוקותיה. "מתי יבירחו מזון, אם לא לקראת הסדר והחג?" חשבו אנשי המשטר. ואמנם, בחיפוש הראשון, נתגלו מאות ביצים, תרנגולות, עז, בשר וכיוצא באלה